

Ibu Rahayu 2005 tại Innsbruck, Áo quốc - Aquarell - Lê Nguyễn 1.2011

Cung Chúc Tân Xuân Tân Mão

tranh ViVi Võ Hùng Kiệt

Lá thư góc nhỏ

Ghi số 3 đến tay quý độc giả đúng vào mừng Một Tết Tân Mão. Chúc quý độc giả một năm mới An Khang Thịnh Vượng.

Ghi số 3 ghi chép, trình bày lại các sự kiện xảy ra được đăng tải trên trang nhà **góc nhỏ** trong khoảng thời gian từ **Ghi** số 2, tức số tháng 6 năm 2010 tới cuối tháng 1 năm 2011.

Khoảng thời gian giữa **Ghi** số 2 và số 3 tương đối ngắn, phần khác Subud người Việt bước qua một khúc rẽ khác, sau những đụng chạm. Tất cả những va chạm đều xoay quanh vấn đề dịch thuật. Những hệ lụy của vấn đề này, cho thấy rõ qua sự èo uột từ hình ảnh sinh hoạt tới bài viết. Cũng vì vậy kể từ số này **Ghi** bỏ mục dịch thuật, không tường thuật cũng không đề cập gì về vấn đề này nữa trong tương lai, vấn đề gây quá nhiều phiền lụy.

Những cuốn quý san cũ trước năm 1975 sẽ lần lượt được đưa lên góc Tài Liệu. Một số quý san sở hữu thuộc về nhóm Thái 29 mà anh chị Việt Nam ở Pháp đã tặng nhóm. Bộ 1963 & 1964 do Hartono & Murwani tặng **góc nhỏ** mới đây. Tuy nhiên vẫn còn thiếu các số từ năm 1966 tới 1969. Nếu có thể được, quý anh chị em cho **góc nhỏ** mượn những số thiếu này, sẽ hoàn trả khi làm xong. Càng hay hơn nữa nếu quý anh chị em scan và gửi về cho **góc nhỏ**, thay mặt gia đình Subud cảm tạ quý anh chị em trước.

Góc Văn nghệ trên trang nhà **góc nhỏ** bắt đầu sinh hoạt từ đầu năm 2011, với tiếng đàn Tây ban cầm độc đáo của Hoàng Nam Đồ Đình Hoài với các dòng thơ trữ tình của Hardjono Nguyễn Văn Mão, trong tương lai với các bức họa qua nét vẽ thần sầu của Mintardjo Võ Văn Vũ, người họa sĩ Subud tốt nghiệp trường Trang Trí Mỹ Thuật Gia Định...v.v.. đây là một góc rong chơi ngoài ngõ của anh chị em Subud.

Hy vọng sang năm **Ghi** số 4 sẽ được ăn một cái Tết huy hoàng hơn với bài vở ngập tràn của anh chị em Subud, và tình huynh đệ được đầm ấm hơn năm trước.

góc nhỏ www.gocnhoSB.com

hình ảnh khắp nơi

vài hình ảnh tượng trưng trong năm qua trên trang nhà Góc nhỏ. Độc giả muốn xem nhiều hơn thì vào góc Ảnh.

Việt Nam

Hương Thiện & Hoàng Nguyễn về Việt Nam, đi cùng một số anh chị em Subud Saigon xuống Vĩnh Long. Tập luyện tại câu lạc bộ của Thành Trung.

Christchurch SWC 13

Minh giác, Aamirudin Minh Su và Sudarsono

Aamirudin, Hải Sơn, Minh
Thuần, Suryadi, Minh Tú,
-, Halimah Thùy, Mỹ Hạnh,
Minh Sư, Lan Thanh

Christchurch SWC 13

Aamirudin, Arnaud, Mỹ Hạnh, Lan Thanh, -, Bích Tuyết, Halimah Thùy, Sophia

Sacramento

gia đình Tự Hiền
Trâm

hội nghị Trung Tây Hoa Kỳ

Liên Khiết & Hương
Thiện tại hội nghị

hội nghị miền Đông Hoa Kỳ

Hoàn Toàn, nghị viên tâm linh Mỹ và đại hội

khai mở

Không có người Việt Nam nào được khai mở trong thời gian qua.

tin buồn

- 1) Arti Đỗ thị Hiền mất 28.10.2010
- 2) Lâm Thị Nguyệt Quý mất tháng 9.2010, em Mỹ Hạnh Delune
- 3) Minh Mẫn Nguyễn Thị Phúc mất 03.01.2011

những giờ phút cuối của Minh Mẫn Nguyễn Thị Phúc

Hiệu Nguyễn Thế Tường

Chị Nguyễn Thị Phúc

August 2, 1937 - January 3, 2011

Tên SUBUD: Minh Mẫn

Tên bên Mỹ: Lily P. Nguyễn, chị lấy tên Lily vì người Mỹ không đọc được chữ Phúc. Lily cũng là tên của một loài hoa mà chị thích. Khi về hưu chị rất thích làm vườn và trồng hoa. Chị thích nấu ăn và nấu rất ngon.

Hiếu không nhớ năm chị Phúc vào SUBUD, có lẽ anh Muliono

Nho Phương nhớ.

Hưởng thọ 74 tuổi. Tuy lớn tuổi nhưng mọi người đều công nhận là trông chị rất trẻ, họ rất ngạc nhiên và không tin khi biết tuổi của chị. Chị luôn vui vẻ và giúp đỡ mọi người. Chị Minh Mẫn và chị Duy Uyên đã hy sinh cả cuộc đời của hai chị mà không lập gia đình để lo cho những em nhỏ thành người, Hiếu là em út trong gia đình. Sau khi cha mẹ Hiếu mất, Hiếu được sự che chở, dạy dỗ, cho đến ngày nay, vì vậy Hiếu coi hai chị vừa là CHỊ và vừa là MẸ nữa. Hồi còn ở Việt Nam, chị và gia đình Hiếu luôn tham gia vào những công việc xã hội, như đi thăm những cô nhi viện, giúp những nạn nhân bão lụt .v.v...

Khi sang Mỹ chị làm việc về financial, tax & payroll cho Bank of America ở San Francisco, California. Đến năm 1991 vì mẹ của Hiếu bị stroke liệt một bên, nên chị nghỉ việc ở nhà lo chăm sóc mẹ già. Đến năm 1996, mẹ Hiếu mất lúc 90 tuổi, còn lại 3 chị em: chị Minh Mẫn, chị Duy Uyên và Hiếu sống chung 1 căn nhà ấm cúng tại Saint Louis, Missouri. Vì thấy sự hy sinh quá lớn lao của hai chị, nhiều lần Hiếu tính lập gia đình nhưng lại thôi, vì Hiếu nghĩ nếu Hiếu đem một người nữa vào gia đình 3 chị em đang sống hạnh phúc, nếu người này không hợp được với hai chị, thì Hiếu rất là khó xử.

Ba chị em đang sống trong hạnh phúc trên 18 năm. Chị vẫn khỏe mạnh, kết quả check up bác sĩ rất tốt, máu không cao, cholesterol và mọi thứ đều tốt hết.

Đến ngày 18 tháng 12 năm 2010, chị Minh Mẫn cảm thấy mệt, giọng nói hơi khác, chân đi hơi mất thăng bằng, đi khám bác sĩ thì bác sĩ gửi chị đến nhà thương St. Anthony để khám chi tiết. Sau khi lấy máu, X-ray, CAT scan, MRI scan, .v.v... họ cho biết là chị bị 2 lần stroke, lần đầu nhẹ nên chị không biết, lần nhì thì nặng hơn, 2 mạch thần kinh ở sau cổ (brain stem): 1 bị lũng 1 lỗ nhỏ, 1 thì bị bít khoảng 95%. Sau đó nhà thương chuyển sang một nhà thương khác "tối tân" hơn, Saint Louis University Hospital, đến đây họ cho chị vào ngay ICU (Intensive Care Unit) rồi họ lại start từ đầu: lấy máu, X-ray, CAT scan, MRI scan, .v.v... Khi họ test về trí nhớ, và về physical... thì họ rất ngạc nhiên là chị nhớ hết tất cả những gì họ hỏi về quá khứ, cũng như làm những bài toán cộng trừ, v.v....

Họ khuyên chị là phải giải phẫu, dùng một dây rất nhỏ ở đầu dây có một bong bóng truyền vào 1 mạch máu ở gần háng, truyền lên chỗ mạch máu bị tắc nghẽn, rồi thổi phồng bong bóng để làm thông mạch máu ra. Em không vào chi tiết vì em biết anh chị nào làm bác sĩ sẽ biết là gì rồi (như anh Tuyên). Bác sĩ cho biết cách này cũng nguy hiểm. Chị Minh Mẫn không chịu làm. Bác sĩ nói nếu không làm thì chị sẽ chết, hoặc bị liệt, hoặc coma... nếu lần stroke kế. Chị Minh Mẫn nói chị chịu chết chứ không làm. Sau đó chị đòi về nhà hôm 24 /12 Christmas. Khi về vì sau khi qua nhiều sự "thí nghiệm" của nhà thương, nên chị bị kiệt sức vì bị quá nhiều X ray và những thứ khác...

Vài ngày sau vì Hiếu và chị Duy Uyên cùng đưa cháu gái không lo nổi

cho chị vì lúc đó chị quá kiệt sức, không đi được, không ăn uống được, mỗi lần ăn là bị sặc rất đau đớn, nên đành phải đem chị trở lại nhà thương. Khi vào, họ lại đem đi thử tiếp... Vì lúc còn khoẻ, chị Minh Mẫn nói với bác sĩ là: "I trust my baby brother, he will decide it for me..." nên Hiếu phải ký giấy để họ mổ gắp ống cao su vào dạ dày chị để cho thức ăn.

Khi đi mổ, chờ đến hơn 3 tiếng đồng hồ vì hôm đó có nhiều người mổ trước chị. Chị Minh Mẫn quá mệt và khát nước, nhưng họ không cho vì sắp mổ. Lúc đó chị không thể nói, hay cử động tay chân nhiều vì kiệt sức. Sau 1 tiếng mổ ra, đem về phòng, lúc đó là buổi chiều, Hiếu và các chị từ giã về, có Kim con gái chị Hoàng Nguyên ở lại canh qua đêm. Khi đi được nửa đường thì Kim gọi trở lại ngay vì chị Minh Mẫn bị chảy máu trong bụng (internal bleeding) và ói ra máu. Khi còn khoẻ, bác sĩ có hỏi chị Minh Mẫn nếu trường hợp khẩn cấp thì chị có muốn họ cứu hay để chị chết, chị trả lời là để chị chết. Vì vậy họ báo động code BLUE nhưng không làm gì để cứu chị, lúc đó Kim bảo họ cứu chị, họ nói Kim liên lạc đến Hiếu để quyết định là cứu hay không. Hiếu trên đường trở lại nhà thương nói họ là cứu chị ngay...

Khi đến nơi thì bác sĩ nói là họ lấy lại nhịp tim đập nhưng vì lần bị stroke này, óc của chị bị hỏng rồi. Có cả 1 ông linh mục đến an ủi. Hiếu nhờ ông ấy nói với nhà thương là cho chụp hình trong ICU vì đó là nguyện ước cuối cùng của chị. Họ bằng lòng. Chừng mấy tiếng sau họ cho vào thăm, thấy chị nằm rất tội, miệng gắp ống thở của máy life support. Mặt và chân tay bị sưng hết vì máu rỉ bên trong người. Bác sĩ họ hỏi sự quyết định của gia đình Hiếu. Sau đó họ đem chị đi MRI scan và lấy máu thử nữa. Chị Minh Mẫn rất sợ MRI scan làm chị bị khủng hoảng tinh thần. Ngày hôm sau, sau khi họp lại gia đình Hiếu, quyết định cuối cùng là rút ống thở ra. Sáng sớm hôm thứ Hai mùng 3/12, khi Hiếu đang ngủ, nửa tỉnh nửa mê, thấy hiện hình chị Minh Mẫn nhắm mắt trước mặt, bỗng chị mở to mắt ra... Hiếu giật mình thức giấc. Khi đến thăm chị, bác sĩ nói có lẽ vài ngày nữa chị mới đi, nhưng Hiếu vẫn có linh tính là chị sẽ đi ngày hôm đó. Đúng 13:00 giờ, chị trào 1 tí nước mắt... rồi bắt đầu ngáp chậm từ từ, cách xa dần, đến lần ngáp gần cuối, chị mở hai mắt ra, rất yếu nhìn những em của chị lần cuối ... Đúng 13:05 giờ, chị ngưng thở. Hiếu vuốt mắt chị lần cuối. Cảnh này Hiếu đã làm 2 lần rồi, của một người con vuốt mắt tiễn biệt cha và mẹ Hiếu, nay lập lại cho người chị thân yêu nhất mà Hiếu coi trong tâm như một người mẹ...

Hiếu xin ngưng ở đây vì Hiếu không thể viết thêm được nữa... Vài hàng để các anh chị có khái niệm về cuộc đời của một người chị Việt Nam.

Nguyễn Thế Tường

Tên SUBUD là Hiếu

chuyến đi dự hội nghị Subud vùng Trung Tây Hoa Kỳ

Liêm Khiết Haryanto Trương Trọng Bình

28-31 May 2010

Midwest Regional Congress at Benedict Inn – 1402 Southern Ave. Beach Grove, IN 46107.

Hằng năm cứ vào dịp lễ Memorial, Subud vùng Trung Tây USA thường hay tổ chức Hội nghị vùng, và thời gian hội nghị từ 2 đến 3 ngày. Năm nay hội nghị được tổ chức từ chiều 28 đến trưa 31 tháng 5 năm 2010 ở địa điểm cách Chicago khoảng 200 miles (320 km) về phía nam đông nam.

Vài ngày trước đó anh Harmanto Hưởng Thiện ở St. Louis gọi cho Liêm Khiết bàn chuyện đi dự hội nghị... cảm xúc rất vui mừng vì khi đi dự hội nghị có thêm người anh em lâu năm đi cùng.

Chuẩn bị

Sáng thứ sáu 28/5, được sự đồng ý của xếp nhà, anh Hưởng Thiện đã đơn thân độc mã lái xe đến nhà Liêm Khiết. Sau hơn 5 giờ lái xe từ St. Louis, anh Hưởng Thiện đã đến nhà Liêm Khiết, hai anh em gặp nhau cảm xúc rất vui mừng. Dù hơi quá trưa (1:50 pm) hai anh em đã dùng cơm trưa ở nhà Liêm Khiết và nghỉ ngơi tạm trong chốc lát, sau đó, hai anh em đi Chicago tập latihan ở trụ sở Subud Chicago (khoảng hơn 1 giờ lái xe). Trước khi đến hội, hai anh em đã ghé tiệm thưởng thức món phở của Chicago, sau đó đến hội tập lathan.

Sau latihan hai anh em trở về nhà Liêm Khiết, vừa về đến nhà, xếp lớn của Liêm Khiết tươi cười nói có nồi cháo tôm thịt vừa mới nấu xong, thế là 2 tô cháo nóng hồi được dọn lên bàn, nghe mùi cháo nóng thơm ngon, hai anh em được thưởng thức mỗi người 1 tô cháo nóng ngon lành.

Xong xuôi cũng gần 11.30 tối, hai anh em phải lo nghỉ ngơi để sáng sớm

ngày mai đi dự hội nghị, chuyển đi dự trừ sẽ lái khoảng 3 tiếng rưỡi đồng hồ... nên dự định sẽ khởi hành khoảng 5:00 hay 5:30 giờ sáng để có thể đến nơi hội nghị khoảng 9:00 sáng cùng ngày.

Chuyến đi đây thử thách và thách thử.....

Sáng sớm hôm sau, Liêm Khiết dậy hơi trễ hơn dự định khoảng nửa giờ, hai anh em sau khi dùng tạm điểm tâm xong, là ra xe lên đường trực chỉ về hướng hội nghị khoảng 6:15 am.... Anh Hường Thiện lái xe, Liêm Khiết ngồi kế bên xem bản đồ và đường đi.... Sau khoảng 30 phút là ra khỏi vùng Chicago, sắp qua địa phận tiểu bang Indiana, Liêm Khiết xem đường để không bị lạc hướng, vì xa lộ ở khu này bảng chỉ dẫn đường không được hay và rõ ràng cho lắm. Trên đường đi Liêm Khiết bỗng nhớ lại là lúc khởi hành, hai anh em quên nói lời cầu nguyện đi đến nơi về đến chốn... nên nói với anh Hường Thiện là "2 anh em mình quên tĩnh tâm trước khi đi". Song Liêm Khiết nghĩ là chắc cũng chẳng có gì. Trên đường đi hai anh em huyền thuyên trò chuyện, tâm sự, đủ mọi loại vấn đề ... tu tập, trong subud, ngoài subud, sức mạnh hạ đẳng... v..v...

Sau khi thấy xe vào được xa lộ 65 đi về phía nam (đúng hướng đi), Liêm Khiết yên chí là khoảng 3 tiếng nữa là sẽ đến hội nghị. Sau 1 khoảng ngắn lái xe, anh Hường Thiện nói phải đổ xăng và ghé vào trạm xăng dọc xa lộ, sau khi đổ xăng xong, thêm mỗi người 1 ly cà phê hai anh em ra xe tiếp tục lên đường. Yên chí là anh Hường Thiện đã biết đường đi, Liêm Khiết ngồi nói chuyện mà không chú ý gì về đường đi. Hai anh em tâm sự rất nhiều một cách cởi mở vui vẻ hồn nhiên... vì lần gặp gỡ trước đến bây giờ là gần 3 năm rồi...

Sau gần 3 tiếng lái xe, xe chạy được gần 200 miles (320 km), Liêm Khiết bắt đầu chú ý bảng exit bên đường để vào thành phố. Nhưng sao lạ kỳ, không thấy bảng exit như trong bản đồ chỉ dẫn, chạy thêm 10 phút nữa thấy nhiều bảng đường không đúng với nơi mình muốn đến, xem kỹ lại thì ra hai anh em đã đi ... trật hướng 100 phần trăm, nghĩa là thay vì đi phía nam, hai người đã về phía bắc gần 200 miles. Ôi thôi, thế là lạc đường và bị trễ nải khi đến hội nghị.

Ý thức được sự thể đã xảy ra, thôi thì phải tìm đường quay xe trở lại. Điểm được ghi nhận quan trọng ở chỗ này là dù thất vọng, nhưng tuyệt nhiên không một chút phàn nàn, bực bội than thở nào, bên trong vẫn thấy sự an bình thản thới. Anh Hường Thiện cười cười nói chắc đây là cơ hội cho hai anh em mình có nhiều thì giờ để tâm sự với nhau, chứ nếu đến nơi thì mình đâu có nhiều thì giờ riêng tư với nhau được, anh cười hà hà vui vẻ ... Liêm Khiết cũng thấy vui vui và nói chắc vậy, trong lòng không chút khó chịu hay bị xáo trộn gì cả. Liêm Khiết nói với anh Hường Thiện, "cũng hay đấy chứ, thường thường nếu chuyện như vậy xảy ra cách đây vài năm trước chắc 2 anh em mình bực bội lắm, và chắc là sẽ đổ lỗi cho nhau... tại sao không xem bản đồ cho rõ ràng ?,... tại sao lái xe không xem bảng chỉ dẫn cho kỹ lưỡng... để bị đi lạc một khoảng đường quá xa? ..v..v.. và ..v..v... dường như sự việc xảy đến không chút may mắn nào ảnh hưởng đến hai anh em tôi.

Nào hết đâu... đi được thêm khoảng 30 phút Liêm Khiết cẩn thận kiểm

lại tên đường thì thấy xe lại đi lạc về hướng đông hơn 7 miles, lại phải tìm đường để đi về hướng nam.... chỉ vài phút sau, xe đi đúng hướng..... đi được thêm 50 phút, xe bị vấp ổ gà khá to trên đường, làm bánh xe trước bị xì lốp, lại phải tắt vô lể để thay bánh xe tạm (mất thêm 25 phút nữa) rồi tìm nơi sửa xe, việc này khá mất thì giờ vì với bánh xe tạm, xe không chạy nhanh được, sau 15 phút hai anh em thấy có tiệm sửa bánh xe, bèn ghé vào, anh sửa xe sau khi lấy bánh xe hư vào kiểm lại và cho biết bánh xe hoàn toàn bị hư hại không sửa được vì bên hông thành của vỏ xe bị đập, phải thay vỏ mới. Anh Hướng Thiện nói "ok, nhờ anh giúp cho tôi", một cách vui vẻ không chút suy nghĩ hay lo lắng, hoặc khó chịu hay bực bội gì cả, xong anh bước vào tiệm kế bên mua nước uống và ngồi chờ một cách bình thản như chẳng có việc gì xáo động xảy ra....trông thật nhàn hạ, thư thái.

Xe sửa xong, hai anh em lên đường tiếp tục. Liêm Khiết nói với anh Hướng Thiện là không biết sức mạnh hạ đẳng còn muốn thêm trò gì nữa đây, nhưng hai anh em mình đã quyết chí đi dự hội nghị rồi, thì gì gì mình cũng đến hội nghị... không nản lòng. Sau hơn 3 tiếng lái xe, hai anh em vượt hết được đoạn đường bị lạc, bây giờ đi đến nơi hội nghị phải mất khoảng 3 tiếng nữa và vì đi đường hơi khác với đường dự tính, nên hơi mất thì giờ hơn, khi gần đến nơi họp, xe chạy vòng vèo lạc tới lui mấy lần nữa, vì đường đang bị sửa chữa, rồi mới đến được đúng chỗ hội nghị. Lúc đó là 6.00 pm giờ địa phương tức 5:00 giờ pm Chicago. (Từ lúc đi cho đến khi tới mất khoảng 11 tiếng đồng hồ thay vì chỉ 3 tiếng rưỡi thôi và đã lái xe 600 miles khoảng 960 km).

Sau khi đậu xe, hai anh em vào nơi hội nghị, lúc đó là giờ ăn chiều (5:30-6:30 pm). Vào đến phòng ăn, hai anh em được sự tiếp đón đầy tình huynh tử, hầu hết mọi người đang dùng bữa ăn chiều đều đứng dậy nói lời chào mừng và một số đã rời bàn ăn để đến ôm quàng bắt tay chào đón một cách thân mật. Hai anh em chỉ nói vài lời xin lỗi là đã đến trễ ngoài sự dự tính. Tất cả anh chị em ở đó khoảng 30 người nói là việc đến trễ không quan trọng bằng sự có mặt của hai anh em tôi.

Sau bữa ăn chiều là buổi trình diễn văn nghệ và vài màn giới thiệu về chương trình làm việc của chị Michelle Hickey chị đã tạo ra một số hoạt động có tính cách phát triển và quảng bá cho Susila Dharma, sinh hoạt này lôi cuốn được nhiều người ngoài Subud, và sự chú ý của nhiều giới chức chánh quyền, thương gia... v..v...

Sau đó là latihan... Liêm Khiết xin cảm tạ Thượng Đế Toàn Năng vì có được một latihan thực sự rung động mạnh mẽ lâu dài.. Sau latihan là cả nhóm họp bàn về việc chọn người chánh hội trưởng vùng, có một anh đã được trắc nghiệm trước để đưa tên vào danh sách ứng cử viên, và bên nữ có 1 chị cảm thấy muốn trắc nghiệm để ra ứng cử, sau đó cả nhóm lại ngồi chờ để ban phụ tá nữ lo việc trắc nghiệm trước cho chị này, nhân cơ hội này hai anh em được dịp tiếp xúc với nhiều anh chị em khác, anh Hướng Thiện chia sẻ nhiều kinh nghiệm bản thân và được nhiều anh chị em chăm chú theo dõi và ghi nhận một cách quý mến.

Sau đó hai anh em được một anh phụ tá vùng mời về nhà anh ta để nghỉ đêm và sáng hôm sau được mời đi ăn sáng trước khi đến hội nghị.

Theo chương trình sau buổi ăn sáng là latihan, sau latihan là trắc nghiệm chọn chánh hội trưởng vùng, chỉ có 1 nam ứng viên, còn chị ứng viên hôm qua trắc nghiệm cho biết chị nhận là không thích hợp với chị cho nhiệm vụ này mà sẽ làm 1 nhiệm vụ khác trong tương lai. Cuộc trắc nghiệm được diễn ra và anh Michael Shaver được chọn là Chánh hội trưởng vùng Trung Tây cho nhiệm kỳ 2 năm tới.

Sau đó là đến giờ ăn trưa, có vài anh chị ngồi cùng bàn ăn và trò chuyện. Liêm Khiết thuật lại chuyện đi lạc và đã làm mất nhiều thì giờ, nhưng cũng là một thử thách khá mạnh đối với hai anh em tôi, dù gặp phải sự việc không hay, hai anh em tôi được che chở phần bên trong là không một chút may mắn buồn bực, tức tối và cũng không có chút ý nghĩ gì negative cả... chỉ luôn cảm thấy hoàn toàn an bình vui vẻ trong nội tâm... hai anh em luôn luôn thầm cảm tạ ân lành của đấng Toàn Năng.

Có 1 chị nói "trời ơi, tôi rất bực mình và dễ nổi nóng khi bị vậy, tôi cũng đã bị lạc trên đường đi đến đây, và đã tức bực, dù là nhẹ hơn nhiều so với trường hợp của hai anh".

Liêm Khiết vui vẻ đáp rằng: "Chị ơi, hai anh em tôi cũng không hay gì hơn chị đâu, điều xảy ra vừa qua cũng làm hai anh em tôi ngạc nhiên không kém, vì có ai mà an bình tự tại được trước sự không may ngoài ý muốn của mình? Âu tất cả cũng là nhờ vào ân phước của Thượng Đế thôi, theo Liêm Khiết thì đây cũng là bài học hay, giúp mình luôn luôn giữ sự liên lạc mật thiết với nội tâm của mình và chúng ta cần nên quan tâm đến việc này. thế thôi".

Sau đó là có workshop về Susila Dharma: trình bày những hoạt động khắp nơi và kêu gọi sự giúp đỡ hỗ trợ trong tương lai (khoảng 1 giờ 30 phút).

Kế đến là xuất latihan sớm để cho vài anh chị em phải ra về trước, và tiếp

tục là đến buổi ăn chiều, sau buổi ăn chiều là xuất latihan được tập trước rồi mới họp chung lại để chan sẻ kinh nghiệm lẫn nhau (Vì Liêm Khiết và anh Hướng Thiện muốn rời hội nghị trước 9:00 pm) để lái xe về Chicago.

Tạm biệt....

Sau latihan tối, cả nhóm họp lại ngồi quanh nhau thành một vòng tròn, anh Hướng Thiện xin bắt đầu với lời nói chân tình đầy xúc động, anh cho biết là anh cảm thấy tình yêu thương của các huynh tử có mặt đã thật sự thể hiện, nó phát ra một cách tự nhiên không bị một sự ép buộc hay cố gắng nào cả, lời nói chân tình của anh đã tạo ra được nhiều xúc cảm đến những người tham dự. Sau đó anh HT kể một vài kinh nghiệm về Subud mà anh có và biết.

Vì hai anh em phải rời hội nghị sớm, nên Liêm Khiết cũng nối tiếp với lời chân tình cảm ơn sự tiếp đón đầy tình thương yêu huynh tử Sudud của tất cả anh chị em ở hội nghị, và có mang một đoạn ngắn trong bài nói chuyện của Bapak năm 1979 xin được nhắc lại để tất cả anh chị em chúng ta cùng biết mà tự điều chỉnh cho chính mình được ý thức về việc áp dụng latihan trong đời sống hằng ngày của chúng ta. Liêm Khiết đã nhờ một anh phụ tá đọc đoạn Bapak talk này. (có kèm theo dưới đây).

Sau đó, mọi người nói lời cảm ơn hai anh em là đã đến với hội nghị và hy vọng trong tương lai sẽ có dịp gặp nhau ở những phiên họp mặt tới hay kỳ hội nghị tới. Mọi người đã đến ôm quàng, bắt tay từ giả một cách nhiệt tình đầy cảm động.

Trở về...

Ra xe trên đường về Chicago, hai anh em đã đi một mạch chỉ mất khoảng 3 tiếng 15 phút là đến nhà Liêm Khiết. Thật là một chuyến đi đầy thử thách nhưng cũng đầy ân phước... chúng tôi đã học được bài học hay là " xin được phó thác theo ý Cha.. chứ không theo... ý con"

Xin Cảm tạ Thượng Đế Toàn Năng đã luôn dìu dắt chúng con.

Liêm Khiết

Kèm theo đây là đoạn Anh ngữ được đọc.

To members ten or more years in Subud

Cilandak, Indonesia

May 20, 1979

Brothers and sisters, first of all Bapak gives you a greeting. The significance of the greeting is to wish people well. Thus one wishes them happiness every morning, every afternoon, every evening and every night, by saying: Assalamu 'alaikum warahmat ullahi barakatuh. (peace be upon you, and the blessing of Allah).

I explain this in order that you will not misunderstand by taking these words to be sacred in themselves. No; whether they are sacred or not depends upon the person who speaks them. They are not sacred for those who have not yet received grace from God.

Even though they may repeat these words a thousand times over, one can say that there is nothing in them, because there is as yet no content in what is being said. It is a different matter when the greeting comes from someone to whom God has granted grace, such as the prophet Muhammad, on whom be peace. When the prophet said Assalamu 'alaikum, it had a content. So what is sacred is the content, not the words. No.

This explanation is intended to dispose of and remove any confusion or blind belief in something that you have not yet understood or experienced.

Anh chị em muốn xem toàn bài talk bằng anh ngữ thì dùng Code Number: 79 CDK 14

Bapak nói chuyện với hội viên mười năm hay lâu hơn trong Subud.

Anh chị em thương mến. Trước hết Bapak ban cho anh chị em lời chúc tụng. Ý nghĩa của lời chúc tụng là để chúc cho người ta được tốt lành. Vì thế, một người chúc cho nhiều người được hạnh phúc mỗi buổi sáng, mỗi buổi chiều, mỗi buổi tối và mỗi đêm, bằng cách nói: Assalamu 'alaikum warahmat ullahi barakatuh. (Cầu xin Bình An đến với bạn và Phước Lành của Allah).

Bapak giải thích điều này để anh chị em sẽ không bị hiểu lầm rằng dùng những lời này để được thiêng liêng cho chính bản thân họ. Không đâu; những lời này có linh thiêng hay không là tùy thuộc vào người nói những lời đó. Những lời chúc tụng này không phải là linh thiêng đối với những người chưa nhận được Thiên khai (ân sủng) từ Thượng Đế.

Ngay dù cho họ có thể lập đi lập lại những lời này hàng ngàn lần hơn, người ta có thể nói rằng không có gì trong đó, bởi vì những lời đang được nói chưa có nội dung bên trong. Điều này là một vấn đề khác biệt khi lời chúc tụng đến từ một người đã được Thượng Đế ban ơn, chẳng hạn như ngôn sứ Muhammad, xin bình an đến với Người. Khi ngôn sứ Muhammad nói Assalamu 'alaikum, lời nói này có nội dung. Vì vậy, điều được linh thiêng là nội dung của nó chứ không phải là những lời nói này. Không đâu.

Lời giải thích này với ý định trừ khử và loại bỏ đi bất kỳ sự lẫn lộn mập mờ nào hay sự tin tưởng mù quáng vào điều gì mà anh chị em chưa hiểu hoặc chưa có kinh nghiệm.

Noel và Tết dương lịch

*Le pin persiste près d'une mare
Ciel obscure loin du cottage
Partout étoiles, sens plus fort
Silence nuit après de là
Noël évoque bien une fête
Et Fête de l'an partout ça
Avec mes vœux envers tous
Joyeux, santé tous les cas*

Hardjono Nguyễn Văn Mão

15.12.2010

Năm trước ở chỗ này *Ghi* đăng một bài thơ tiếng Anh của Hardjono, thi sĩ Subud. Năm nay một bài thơ tiếng Phú Lang Sa. Hardjono làm thơ tiếng Việt, tiếng Hán rất "ướt" (góc Văn Nghệ). Hardjono ở Mỹ tương thơ tiếng Mễ đã đành, nay làm thơ tiếng Tây u (chữ của Hardjono) mới là lạ.

hội nghị Subud miền Đông Hoa Kỳ

Phan Hoàn Toàn

Hội Nghị Subud Miền Đông Hoa Kỳ đã được tổ chức ở tại trung tâm Claymont, nơi chuyên tổ chức các buổi hội họp, ở miền Tây Virginia từ ngày 28 tới 31 tháng 5 năm 2010.

Đây là khu nghỉ hè quanh năm, phong cảnh rất đẹp và an tịnh, rộng 350 mẫu Anh, tọa lạc trong Thung Lũng Shenandoah, cách Phi trường Dulles chừng 50 phút lái xe.

Nơi này được ông John Bennett, người lãnh đạo phong trào Gurdjieff, xây dựng nhiều năm về trước. Phong trào Gurdjieff vẫn còn thực hành song song với sự tu tập tâm linh do ông Bennett chỉ dạy. Ban điều hành ở Claymont rất hiếu khách và rất có cảm tình với Subud vì họ được biết trước đây ông Bennett đã được khai mở và gia nhập Subud. Mọi người cảm thấy rất thoải mái ở đây.

Có khoảng 67 người tham dự. Các phụ tá vùng và quốc gia họp trước một ngày, để chuẩn bị Hội Nghị, ngày thứ sáu lúc 4 giờ chiều.

Các phụ tá vùng là: các chị Lorena, Lorraine, Sharifa, các anh Hussein và Kenton, (anh Micheal mắc bận lúc đó không tới dự hội nghị).

Phụ tá quốc gia là: chị Suzanne Renna và anh Hoàn Toàn Phan.

Sau một thời gian ngắn yên lặng, chúng tôi thảo luận và quyết định đề cương tâm linh cho Hội Nghị. Phụ tá Vùng yêu cầu Hoàn Toàn đứng ra bổ khuyết, thay cho anh Mustafa để làm việc như một Phụ Tá Vùng trong thời gian Hội Nghị. Có sáu lần latihan chung tại Hội Nghị, Phụ Tá Vùng và Phụ Tá

Quốc Gia thay phiên nhau phụ trách những xuất latihan đó.

Thứ Bảy - Đây là ngày cho công việc.

Sau xuất latihan chung vào lúc 9 giờ sáng, phụ tá Vùng trải nghiệm 3 câu hỏi chính cho tất cả những người tham dự:

- Mục đích của tôi ở hội nghị này là gì?
- Tặng phẩm hoặc sức mạnh của tôi góp sức cho hội nghị này là gì?
- Giá trị tâm linh cho những ai làm việc trong ban quản trị Subud là thế nào?

Vào lúc 10 giờ 30 có buổi họp chung. Ban quản trị sắp mãn nhiệm kỳ gồm chị Amelia Casilli (chủ tịch Vùng và chủ tịch ban tổ chức của hội nghị này). Chị Anna Grace (phó chủ tịch).

Anh Federick Casilli (Thủ quỹ) và chị Andre Koontz (Thư ký) không thể tham dự hội nghị này.

Chị Amelia khai mạc hội nghị và đọc bản báo cáo của chủ tịch và báo cáo về tài chính của vùng.

Chị Margaret Aldis, đại diện Ban Quản Trị Quốc Gia đọc 1 báo cáo ngắn về tình hình hiện nay của Ban Quản Trị Quốc Gia và Ủy Ban Cố Vấn Quốc Gia.

Chị Lorraine đại diện HĐ PT Vùng miền Đông đọc báo cáo về công việc hiện hành của PT vùng Miền Đông. Họ cần thêm một nam và một nữ Phụ Tá Vùng nữa.

Anh Hoàn Toàn đọc báo cáo về hoạt động của HĐPTQG và sự làm việc hoà hợp, thân thiết với HĐPT Vùng miền Đông.

Chị Suzanne kêu gọi mọi người nên tham dự Hội Nghị Quốc Gia sắp tới, có tổ chức Ngày Tâm Linh cho mọi người tại Hội Nghị và chia sẻ vài tiếp nhận hữu ích của PTQG về nội dung và ý nghĩa sâu xa về tâm linh của Hội Nghị Quốc Gia năm nay. Chị Suzanne khuyến khích các hội viên tới phụ tá để trải nghiệm về việc tham dự HNQG này.

Một đại diện PT Vùng nói thể thức trải nghiệm, theo lời khuyên của Bapak, trong việc chọn Chủ Tịch, Phó Chủ Tịch Vùng với những anh chị em có mặt.

Chị Amelia chia sẻ những chứng nghiệm về ân huệ đã đến với chị khi chị làm việc với tư cách là chủ tịch Vùng.

Chọn Chủ tịch: sau cùng, có hai ứng viên được đề nghị và đồng ý trải nghiệm với các PT Vùng về chức vụ chủ tịch trước mặt các hội viên hiện diện: Chị Amelia Casilli và chị Margaret Aldis với sự đồng ý của chồng là anh Hussein.

Trải nghiệm cho thấy rõ ràng, tốt nhất là vào thời gian này, chị Amelia sẽ không tiếp tục nhiệm kỳ thứ nhì. Trải nghiệm cũng cho thấy rõ là chị Margaret Aldis đúng là vị Chủ Tịch Vùng cho nhiệm kỳ sắp tới này. Sau khi các hội viên đồng ý là cuộc trải nghiệm đã rõ ràng, chị Margaret được chấp nhận là

chủ tịch sau khi cuộc bỏ phiếu xác nhận ở đây.

Các anh chị em trong buổi họp nồng nhiệt vỗ tay hoan hô chị Amelia vì sự phục vụ tốt đẹp của chị cho Subud Vùng miền Đông, với tư cách là Chủ Tịch trong hai năm vừa qua.

Sơ lược tiểu sử của vị Tân Chủ Tịch Vùng miền Đông: Chị Margaret Aldis, hội viên nhóm Subud Florida, được khai mở năm 1969. Chị đã phục vụ với tư cách là thư ký, thủ quỹ và chủ tịch của Subud Washington DC, chủ tịch địa phương của Subud Miền Đông, phụ tá, PTĐP của Subud EC, thủ quỹ Subud quốc gia và hiện là Cố Vấn quốc gia của Subud Mỹ. Chồng chị, Hussein hiện là phụ tá Vùng của Subud Miền Đông Hoa Kỳ.

Phó chủ tịch: Có có hai ứng viên được đề nghị và đồng ý trắc nghiệm trước mặt hội viên với các PT Vùng về chức vụ Phó chủ tịch là chị Anne Grace và chị Suzanne Donner với sự đồng ý của chồng chị là anh Stefan.

Trắc nghiệm chọn phó chủ tịch Vùng cho thấy rằng cả hai người đều có thể hoàn thành vai trò này. Trắc nghiệm của các PT Vùng trước mặt các hội viên, cho biết nếu có hai đồng phó chủ tịch có thể rất tốt cho những mục tiêu đầy hoài bão của ban quản trị và các hội viên đã bỏ phiếu thông qua.

Sau trắc nghiệm, mọi người tại Hội Nghị đã bầu cho chị Suzanne Donner (người mới) và chị Anna Grace (người tiếp tục) sẽ là đồng Phó Chủ Tịch Subud Miền Đông Hoa Kỳ cho nhiệm kỳ 2 năm sắp tới.

Sơ lược tiểu sử của hai chị Đồng Phó Chủ Tịch: Chị Anna Grace, hội viên địa phương không trực thuộc nhóm Subud nào, ở New York, tiếp tục với tư cách là phó chủ tịch vùng cho nhiệm kỳ thứ nhì. Chị được khai mở năm 2004.

Chị Suzanne Donner thuộc nhóm Subud Thung Lũng Shenandoah, được khai mở năm 1979, phục vụ với tư cách là thành viên nội vụ EC, là phụ tá năm 1987.

Cuộc trắc nghiệm rất yên tĩnh và rõ ràng, và toàn bộ ban quản trị Vùng đã được bầu bằng cách giơ tay, gồm có chủ tịch là chị Margaret Aldis, đồng phó chủ tịch là chị Anna Grace và chị Suzanne Donner.

Thư ký và thủ quỹ: chị Amelia cho biết anh Frederick Casilli và chị Andre Koontz đã đồng ý tiếp tục làm Thủ quỹ và Thư ký như đã định. Vậy là Ban Quản Trị đã được bổ sung trọn vẹn.

Vào lúc 4 giờ, anh Damanhuri và chị Rohana Alkaitis giới thiệu đề án ngôi nhà Sudud cho toàn thể Subud Vùng Miền Đông tại đường Howard ở Maryland. Các hội viên đồng ý và bỏ phiếu thành lập ủy ban về nhà ở để giúp ích cho việc hoàn thành dự án.

Phụ tá Vùng mới

Sau đó, trong ngày và cả ngày Chủ Nhật là việc chọn các ứng viên PT Vùng. Các Phụ tá nhóm đã được mời để làm trắc nghiệm với PTQG và PT Vùng.

Kết quả của trắc nghiệm là:

Chị Lisa Bonelli của nhóm Subud New York đã được chọn là nữ PT Vùng Miền Đông. Chị được khai mở năm 1996, từng phục vụ với tư cách là thư ký địa phương, chủ tịch địa phương lâm thời và là phụ tá từ năm 2007.

Anh Bustami Pollard thuộc nhóm Subud Washington DC được chọn làm nam PT Vùng mới. Anh là con trai của ông Rashad Pollard (Đại diện SES QT). Anh được khai mở năm 1993. Anh là phụ tá ở London năm 2000. Anh đã phục vụ với tư cách là PTQG cho Subud Anh Quốc từ năm 2006 tới 2009.

Với thành phần PT Vùng như trên, Subud Miền Đông Hoa Kỳ có 4 nam và 4 nữ PT Vùng, qui tụ thành một hội đồng phụ tá Vùng đầy đủ với 614 hội viên hoạt động.

Chủ nhật - Đây là ngày tâm linh.

Các PT Vùng và PTQG họp vào buổi sáng để duyệt xét lại hoạt động của ngày hôm qua và bàn thảo cho tiến trình cho ngày hôm nay. Trong ngày gồm có trắc nghiệm những chủ đề về tâm linh của từng nhóm nhỏ với những đề tài trắc nghiệm như:

Tiếp nhận rõ trong latihan, latihan và sự phát triển trong đời sống, sự hoà hợp trong nội tâm và ngoài đời, latihan và công việc, tuổi tác trong Subud, an bình trong nội tâm, chia sẻ những chứng nghiệm cá nhân, tổ tiên chúng ta, latihan làm thức tỉnh nội tâm, trắc nghiệm cá nhân v.v...

Một buổi họp giữa HĐPT Vùng, PTQG cũng đã được tổ chức với ban quản trị vùng mới để khởi đầu định hướng.

Latihan của bên nam có vẻ nhẹ nhàng, sống động và mỗi hội viên tiếp nhận tốt. Sau latihan, các hội viên nam họp thành vòng tròn, mỗi người tự giới thiệu ngắn gọn, chia sẻ chứng nghiệm về sự tiến bộ. tâm linh của họ, về công việc và nơi họ tu tập.

Lời khuyên trong một buổi nói chuyện gần đây của Ibu Rahayu được chia sẻ:

"Khi trắc nghiệm, anh chị em không cần phải trắc nghiệm toàn bộ hàng loạt những câu hỏi. Hãy sử dụng trắc nghiệm để tìm thấy phần nào thực sự là của anh chị em, để chắc chắn rằng anh chị em sẽ không dễ dàng lạc hướng trong đời sống".

Chúng tôi tạm ngưng để dùng bữa ăn trưa.

Sau bữa trưa, chúng tôi tiếp tục trắc nghiệm, sau một latihan ngắn, dựa trên những việc từ buổi sáng và những câu hỏi do các người tham dự nêu lên. Một số câu hỏi đầu tiên liên quan tới trạng thái linh hồn, sự hiện hữu của chúng ta trước khi đến thế gian này, hiện nay và nó sẽ ra sao, sau khi chúng ta rời bỏ thế gian này, như đề nghị của Ibu Rahayu tại Hội nghị Thế Giới:

* Mỗi chúng ta có tự mình chứng nghiệm 'chân ngã' đích thật của mình trước khi tới thế gian này không?

* Mỗi chúng ta có tự mình chứng nghiệm 'chân ngã' đích thật của mình hiện nay ra sao không?

* Mỗi chúng ta có tự mình chứng nghiệm 'chân ngã' đích thật của mình khi chúng ta rời bỏ thế gian này không?

Một số câu hỏi trắc nghiệm, hãy bắt đầu latihan một cách chủ ý, hãy làm latihan bằng tất cả lòng phó thác với cảm xúc yên tĩnh, kiên nhẫn và tin cậy bằng lời cầu nguyện trước khi chúng ta tập latihan.

Ba câu hỏi cùng trắc nghiệm chung:

* Sự tăng trưởng tâm linh của tôi ra sao nếu chúng ta thường xuyên nói lên lời cầu nguyện thành tâm trước khi bắt đầu latihan?

* Sự tăng trưởng tâm linh của tôi ra sao nếu tôi thường xuyên bắt đầu latihan mà không một lời cầu nguyện thành tâm?

* Bây giờ, bắt đầu 5 phút latihan với một lời cầu nguyện có chủ ý từ nơi yên tĩnh trong lòng và ước muốn chân thành để qui thuận tâm trí và lòng sùng bái Thượng Đế Toàn Năng?

Cuối cùng, chúng tôi làm trắc nghiệm kết quả làm latihan thường xuyên trước khi khởi đầu một ngày của một người.

Rauf Ramsey chia sẻ chứng nghiệm của mình rằng tập latihan ngắn mỗi buổi sáng đã tạo ra một sự khác biệt lớn cho đời sống và sự tiến bộ tâm linh của anh. Việc đó rất quan trọng để anh tập những latihan ngắn này.

Chúng tôi đặt hai câu hỏi trắc nghiệm để tiếp nhận sự lợi ích như thế nào của việc làm latihan đều đặn buổi sáng.

* Sự tăng trưởng tâm linh của tôi ra sao nếu tôi thường xuyên làm một latihan ngắn khoảng từ 5 phút tới 10 phút vào buổi sáng trước khi khởi sự một ngày của tôi?

* Sự tăng trưởng về tâm linh của tôi ra sao nếu tôi thường xuyên bắt đầu một ngày của tôi mà không làm một latihan ngắn khoảng từ 5 phút tới 10 phút?

Chúng tôi trắc nghiệm tiếp những câu hỏi bắt đầu vào mỗi buổi sáng:

* Tôi ở đâu? Hay là 'Cái Tôi thật' của tôi ở đâu sáng nay?

* Tôi là ai?

* Thái độ của tôi phải như thế nào để sống và làm việc trong ngày hôm nay?

Trong khi PT Vùng họp với các PT nhóm, chị Suzanne và Hoàn Toàn họp và trắc nghiệm với các hội viên hiện diện.

Các đại diện của phụ tá nhóm tường trình tình hình tâm linh của hội viên tại nhóm của họ.

Như Ibu Rahayu đã nói: phụ tá không phải chỉ ở đó để canh giờ làm la-

tihan, họ cũng cần phải là một tấm gương qua việc hướng về Thượng Đế để khẩn nguyện và cầu xin Thượng Đế hướng dẫn tất cả các hội viên trong latihan.

Susila Dharma

Vào lúc 6 giờ 30, anh Hamid Alexander trình bày về những hoạt động của SD Mỹ với 7 dự án. Anh Hamid chiếu phim và hình ở dự án Yum và những dự án khác. Khoảng 15 người tham dự buổi họp này.

Vào lúc 8 giờ tối, chị Maria Thomas tổ chức buổi giải trí. Chị Amelia ca một bài với giọng hát tuyệt hay. Anh Hamid Alexander ngâm một trong những bài thơ do anh sáng tác. Anh Ra'uf Ramsey kể một câu chuyện thần tiên vui về Prinderalla và Pansome Hince, chị Rashidah Solat và chị Maria Thomas mỗi người trình bày một vở kịch câm, và cháu gái Madison (8 tuổi), cháu ngoại của chị Rohana Alkaitis chơi vài bản nhạc bằng dương cầm.

Latihan chung vào lúc 9 giờ tối. Tiếp theo là trắc nghiệm cá nhân. Hoàn Toàn và các nam phụ tá vùng làm một latihan đặc biệt để cầu nguyện cho anh Joseph Paige và anh Arthur Teichman hiện đang bị bệnh nặng tại nhà.

Lửa trại được đốt lên và người tham dự đa số là giới trẻ.

Thứ Hai

Sáng thứ hai sau xuất latihan chung, các PT Vùng trắc nghiệm 4 câu hỏi chính do chị Suzanne Renna đề nghị về việc tham dự Hội Nghị Quốc Gia cùng với các anh chị tham dự:

* Hãy tự tiếp nhận trạng thái chính xác để tiếp nhận sự hướng dẫn của Thượng Đế.

* Nội dung và ý nghĩa tâm linh của hội nghị quốc gia năm nay là gì?

* Hãy tự mình tiếp nhận vai trò của mình là gì trong tổ chức Subud?

* Tôi tham dự hội nghị quốc gia này có đúng không?

Kết luận

Hội nghị chấm dứt vào buổi trưa thứ hai. Đây là một hội nghị Vùng tốt đẹp và diệu kỳ. Chị Suzanne và tôi đã có một thời gian dễ chịu cùng làm việc chung với nhau, và đặc biệt là làm việc một cách hoà hợp, an bình và có hiệu quả với Hội Đồng Phụ Tá Vùng miền Đông Hoa kỳ. Đó là một hội đồng phụ tá Vùng tuyệt vời.

Hoàn Toàn Phan

Thay mặt Hội đồng Phụ tá Quốc gia

*Hoàn Toàn viết bản tường trình bằng Anh ngữ, **Hamilah Thùy** và **Lukita** chuyển ngữ.*

chuyện đời xưa ma nhát

Vào khoảng 1993(?), khi chúng tôi tập latihan xong ở Trương Định, nhà Bác Châu, Bác Nguyên và tôi, cùng nhau về cùng chung đường nên hai Anh Em cùng đạp xe thông thả từ từ về nhà.

Tôi không nhớ tên con đường ấy, nhưng nhớ là có nhiều cây cao su to lớn, mà có người nói là có mấy cô gái thắc cổ, tự tử tại đó. Ban đêm, thỉnh thoảng có vài trái cao su nổ lộp bộp, và đôi khi rơi xuống trúng người đi đường, nên họ bảo là ma nó liệng hột cao su để nhát mình. Đường thì vắng vẻ, mà ánh sáng thì thiếu, nên cũng "ớn" ...

Bỗng nhiên, từ trong gốc cây cao su to lớn bên trái, có một bóng trắng tiến ra giữa lộ, chụp lấy guidon của xe tôi và chặn lại:

- R... M... đi N...! (đánh vần theo chữ viết!)

Tôi chưa biết tính sao, thì Bác Nguyên lên tiếng:

- "Thôi cháu à! Tha cho "ổng" đi, "ổng" mới mổ sạn thận hồi sáng ở bệnh viện Bình Dân đó! Có chuyện gì thì phải chờ qua tháng tới vết mổ lành đã rồi tính sau, nghe cháu ...".

Sau câu nói của Bác Nguyên, con Ma xoay qua đi về chỗ nó xuất ra hồi nãy, lúc đó tôi mới hoàn hồn lại, nói vói theo:

- "Nhớ dắt Má và bà Ngoại cháu ra đây nghe !!!!!!!!"

- "Thôi tha cho nó đi, tụi nhỏ bây giờ mà!!!! Hơi đầu mà chấp"

Bác Nguyên bảo tôi, rồi hai anh em tiếp tục đi về. Khi chúng tôi sắp ra tới đường Phan Thanh Giản, thì một chiếc xe Honda cúp rà sát vào chúng tôi, và nghe tiếng con ma nói lên:

- "Cháu xin lỗi hai Bác nghe!"

Có lẽ nhờ có Bác Nguyên nên tôi thoát nạn, nếu đi một mình, chắc nó bắt tôi là cái chắc.

Đó là chuyện đời xưa, không hiểu bây giờ có nhiều ma đón đường mình hay không?

Amrin+ Ngôn 10.2010

tôi thấy gì trước và sau khi gia nhập Subud

Mardi Ning Sih bà Nguyễn Văn Cừ

bài này trích trong quý san số tháng 8-12 năm 1963 để tưởng nhớ một vị tiền bối đóng góp công sức rất lớn cho Subud Việt Nam từ ngày thành lập cho tới năm 1975.

Hôm đó tôi gặp chị K. trong một buổi thuyết pháp ở chùa X...: chị nói cho tôi nghe về SUBUD. Lần thứ hai, gặp tôi, chị lại nói chuyện SUBUD và hứa đưa cho tôi mượn ít sách để xem. Tôi tuy tỏ ra tán thành song thâm-tâm lại nghĩ: mình đã là một phật-tử thì sao lại còn có thể theo một tôn-giáo hay một pháp môn khác, (tôi đã nhầm, SUBUD không phải là một tôn-giáo; không những thế, ai đã gia nhập SUBUD thì lại càng tha-thiết và hiểu thâm-sâu đạo của mình hơn.)

Thời gian trôi qua, tôi cũng không nghĩ đến nữa. Chợt một hôm anh K. gọi dây nói hẹn nhà tôi đến chơi. Chúng tôi y hẹn đến gặp anh chị K. Anh nói về SUBUD) cho chúng tôi nghe. Nhà tôi nghe rất lấy làm hợp ý, tán-thành ngay và sốt-sắng hẹn hôm sau sẽ xin mở. Riêng tôi, tôi không có ý-nghĩ gì về SUBUD; hơn nữa tính tôi vốn hay nhát sợ; sợ rằng trong khi mở không biết tôi sẽ phản-ứng ra sao; rồi tôi quyết không xin mở và chỉ đi xem mà thôi.

Đến ngày hẹn, chúng tôi cùng đến trụ-sở, khi ấy còn ở số 13, đường Hàn-Thuyên. Đến nơi, tôi thấy phần-nhiều là những người tôi quen biết, ra vào nhộn-nhip, đông-đúc, chật ních cả phòng. Lúc đó, tôi nghĩ: đông người thế này, khi vào phòng mở thì sợ gì, ta cứ xin mở thử xem quanh-cảnh ra sao. Nghĩ vậy, tôi cũng xin mở vào ngay hôm đó.

Tới giờ mở, tôi theo các bạn vào phòng cốt để thỏa-mãn lòng tò-mò của tôi. Tất cả chúng tôi đứng yên, nhắm mắt, trí, óc để thành thơi, không suy-nghĩ gì. Được một lúc, tự nhiên tôi thấy một ánh sáng dài set qua mắt tôi như một làn chớp sáng; rồi tôi thấy rõ-ràng có một sức mạnh như hút người tôi và đưa người tôi đi. Lúc đó tôi vẫn tỉnh, tôi bắt đầu cảm thấy một sự thần-bí thiêng-liêng.

Khi hết giờ, tôi ngồi nghĩ, tôi thấy cánh tay phải rất nhức nhối, khó chịu (cánh tay tôi bị đau, chữa rất nhiều thuốc mà chỉ đỡ chứ không khỏi hẳn). Trong lòng tôi buồn bực nghĩ: tự nhiên mua dây cột mình; cánh tay đau ít, tưởng đi để cho khỏi chứ ngờ đâu lại đau nhức thêm. Nhưng lạ lùng thay và kỳ-diệu thay, về tới nhà, ngay hôm sau tôi không thấy còn đau nhức mà hơn thế nữa, tay tôi đã khỏi hẳn, không còn phải xoa thuốc và uống thuốc như hàng ngày nữa.

Sau này, tôi hiểu rõ rằng: căn bệnh người ta cũng như cái cây mà rễ đã ăa sâu xuống đất, muốn nhổ cho hết rễ đi lẽ tự nhiên phải có một sự chuyển động mạnh mới có thể nhổ cho tệt căn được. Vì vậy bệnh căn của ta cũng phải bộc phát mạnh để rồi mới hết. Nhiều bạn trong SUBUD, khi thấy một bệnh cũ của mình tái-phát hoặc một bệnh hiện tại của mình tăng thêm, xin chớ nãn lòng, lo sợ; các bạn hãy cứ hết lòng tin-tưởng, kiên-tâm và phục-tòng, làm latihan đều đều thì ta sẽ được thanh-lọc để đi tới kết-quả mỹ-mãn mà ta mong ước.

Tôi làm latihan đều đều, hai lần mỗi tuần, đúng như lời bà De Ruzo đã căn-dặn. Tôi cứ làm latihan đều đều như thế: nhưng thật là mầu-nhiệm thay! mỗi lần tôi làm latihan là mỗi lần tôi nhận được sự chuyển-động khác nhau: khi tôi quay tròn, khi đi giật lùi, hoặc cử động chân, tay; mỗi lần như- thế tôi thấy dễ chịu, khỏe-khoắn hơn: tâm-tính nhẹ-nhàng, thư-thái, vui-vẻ hơn. Viết tới đây, tôi không thể không hướng về đấng Vô-Thượng-Tôn mà cảm ơn Ngài đã ban ân-sủng cho tôi.

Về phần nhà tôi, trước kia vẫn bị áp-huyết cao, nhức đầu, mệt mỏi quanh năm, về đến nhà chỉ nằm và thường đi ngủ rất sớm.

Nhờ làm latihan được ít lâu, thấy trong người sáng-khoái, áp-huyết bớt cao; thấy hăng-hái làm việc: làm việc một cách miệt-mài, thích-thú mà không thấy mệt; không những thế, tối lại còn dạy cho con học rất khuya; đó là một điều rất lạ vì đã từ mười năm nay không thể ngồi lâu mà dạy con được; tâm-tính cũng đổi khác, không lo buồn, bực-tức về căn-bệnh như trước nữa.

Tâm-tính tôi thấy thay đổi rõ-rệt, trước kia tôi rất hay lo-nghĩ, dù là một việc cón-con không quan-hệ; nay tâm tôi thư-thái, không còn bãn-khoắn, nghĩ-ngợi. Tôi thản-nhiên trước các sự việc, mặc cho nó tới; nhưng tôi

càng thán-nhiên bao nhiêu thì hình như lại có một bàn tay nhiệm-mầu nào để sắp xếp các việc cho tôi một cách tốt đẹp không ngờ. Thật quả tôi không biết nói cách nào để tả cái cảm-giác thích-thú này của tôi.

Không những thế, tôi cảm thấy như linh-tính tôi cũng sáng suốt hơn. Tôi xin kể ra đây một vài thí-dụ:

Một hôm, tôi hẹn ra sân bay để tiễn một người bạn (chuyến đi này đã được hẹn rất chắc chắn không sai). Tôi sắp sửa để đi, nhưng vừa lên xe, tôi thấy như có người bảo máy bay không đi mà hoãn lại giờ khác; quả nhiên khi tới nơi máy bay lùi lại tới 8 giờ tối thay gì bay lúc 1 giờ trưa.

Lại một hôm, trong khi tôi đi xe cyclo để về nhà, tự nhiên tôi thấy như có một sức mạnh nào cứ bắt tôi phải niệm Đức Quan Thế Âm Bồ Tát; tôi niệm thần không dứt như thế mãi cho tới khi về tới nhà.

Khi trả tiền xe xong, tôi vừa bước vào nhà, xe bắt đầu chạy thì đột nhiên một bánh xe long và bắn ra xa; tôi mừng vừa thoát khỏi một tai nạn và thầm cảm ơn Thiêng Liêng đã phù hộ cho tôi.

Một hôm nữa, cháu tôi xin sang chơi bên trường đua ngựa. Trong khi cháu tôi xin phép để đi, tự nhiên tôi thấy hiện ra trong óc tôi hai con số 5 và 8; lập tức lúc đó tôi đưa cho cháu tôi 2 \$ bảo mua một vé 5X8 để thử xem sao. Quả nhiên khi ngựa về thì trúng hai con ngựa mang số 5 và số 8. Vé 2\$ mà được 58\$, số tiền không đáng kể, song tôi mừng thầm: có lẽ mình đã có tiến được phần nào chẳng về phương diện linh-giác.

Lại một hôm, tôi cảm thấy như báo trước cho tôi biết anh chị M. sẽ tới thăm tôi; quả nhiên vài giờ sau, anh chị M. tới.

Những việc tương tự như thế tôi vẫn cứ tiếp tục nhận được. Tôi càng tin tưởng bao nhiêu thì tôi càng thấy mầu nhiệm bấy nhiêu; tôi càng tin tưởng bao nhiêu, tôi càng thấy được ban ân bấy nhiêu.

Trong gia-đình, tôi cũng người thấy được nhiều may-mắn. Từ trước tới nay, không bao giờ tôi lại có những sự mừng dôn dập về công việc làm ăn cũng như về việc học hành của con, cháu như thế. Câu "phúc bất trùng lai" thật quả vào trường-hợp này tôi không thấy đúng.

Vì vậy, tôi lại càng thấy rõ ràng tôi được sự dẫn dắt và che chở do Sức Mạnh của Đấng Thiêng Liêng Vô-Thượng. Tôi xin kể một vài thí-dụ về sự dẫn dắt như sau đây:

Con trai tôi bị người làm ăn trộm tiền và nữ trang đáng giá 4, 5 chục ngàn hồi 10 giờ sáng. Tôi đã thất vọng không khai báo vì nghĩ ở Saigon rộng lớn này, những việc to-tát hơn mà còn chưa ra manh mối, thêm nữa tìm người như thế tìm chim, làm sao mà thấy được; ngờ đâu đến 6 giờ chiều trong khi con tôi đi dạo ngoài đường thì lại bắt được người làm ăn trộm hồi sáng và đã lấy đủ hết lại mọi thứ không thiếu sót gì.

Lại một hôm, cháu tôi đi học ở một trường rất xa nhà bị người ta lấy trộm cái xe đạp vào khoảng 11 giờ. Tôi tưởng xe đạp mà mất thì coi như không bao giờ thấy nữa, nào ngờ đâu đến 3 giờ chiều, cháu tôi đi học,

vừa ra tới đầu đường thì thấy một người đang đứng dạm bán cái xe của mình. Cháu tôi đã lấy lại được cái xe.

Nếu không có một sức mạnh Thiêng-Liêng nào dẫn dắt thì sao lại có thể giúp được người làm ăn trộm hồi sáng; lại tìm thấy xe của mình đã mất tại một nơi xa mà lại xui khiến oho người ăn trộm mang xe lại gần nhà mình.

Viết tới đây, tôi xin thưa với các bạn rằng: nếu ta chân-thành tin-tưởng, ta giao phó tất cả nguyện-vọng của ta cho Đấng Thiêng Liêng Vô Thượng thì chắc chắn Ngài sẽ ban ân cho ta, sẽ dẫn dắt ta, sẽ che chở cho ta; nhưng sự tiến nhanh hay chậm do sự dẫn-dắt của Ngài là tùy theo tình-trạng thân-tâm của chính chúng ta. Nhiều người trong một thời-gian lâu không thấy tiến-triển rõ rệt, mà lại cũng có nhiều người được ban Ân-sủng ngay trong một thời gian ngắn. Những sự kiện đó, ta chớ nên thắc mắc; vì những tình-trạng đó là do chính những lỗi lầm của ta mà ta đã hành động trong đời, trước khi ta nhận được Latihan.

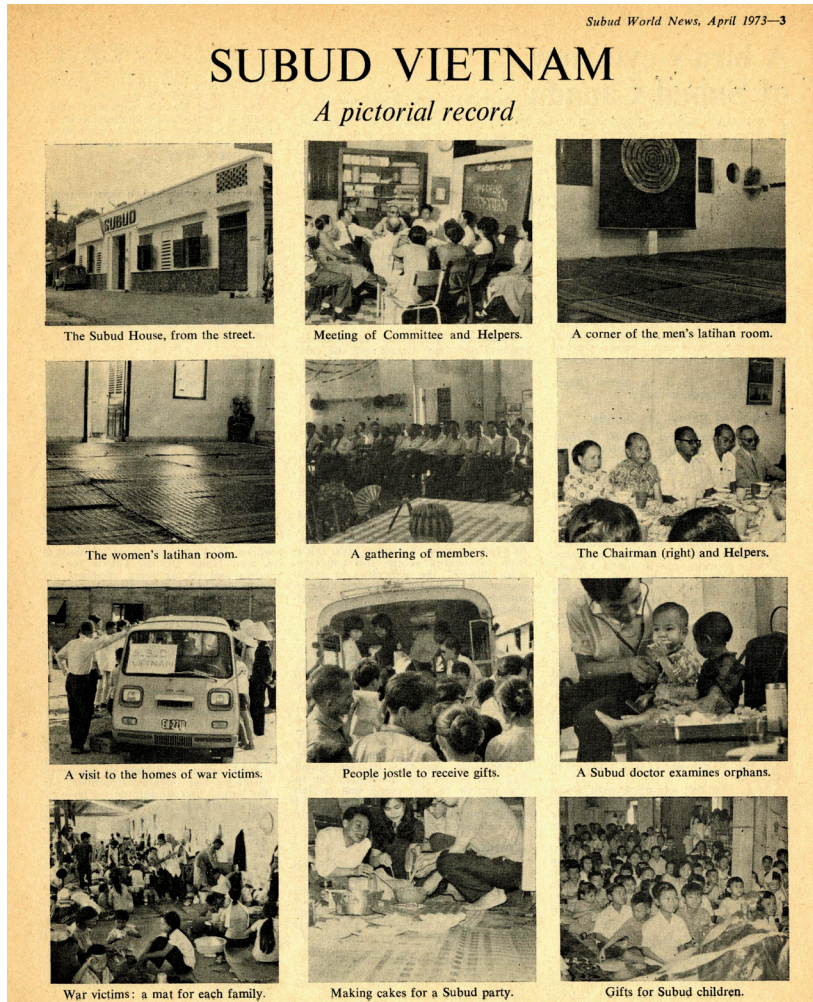
Hơn thế nữa, ta cũng không nên ỷ-lại vào Sức Mạnh của Đấng Thiêng Liêng Vô-Thượng; nếu ta trốn tránh không làm tròn nhiệm-vụ hàng ngày của ta, ta không cố gắng để đối-phó trước mọi sự khó-khăn, trở ngại mà ta gặp, ta không chịu hoạt-động gì, chỉ ngồi mộng chờ sự ban ân-sủng thì ta sẽ bị thất-vọng.

Nếu ta kiên-tâm, phục-tòng và thành-thật trong sự tôn-thờ Đấng Thiêng Liêng Vô-Thượng bằng cách làm latihan đều đều thì Ngài sẽ ban cho ta những gì mà ta cần thiết, không cần phải có sự cầu xin của ta.

Nhưng một đôi khi, ta cũng phải trải qua một thời kỳ thanh lọc mạnh hoặc biến-động. Thời kỳ thanh-lọc này là thời kỳ thử -thách cho ta. Chính trong những thời kỳ này mà những người không có một tâm-trí vững chắc rất dễ bị thối chuyển. Có thể ta thấy ta không được may-mắn trong công việc làm ăn của ta, hoặc bệnh tật ta tái-phát hay nặng hơn, tính nết ta thấy khó chịu, gắt-gỏng, xấu xa hơn. Các bạn chớ nên nản lòng. Các bạn trong SUBUD sẽ trải qua những sự biến-chuyển nó sẽ đến một cách bất ngờ trong đời mình. Vì thế ta cần phải có một tâm-trí vững chắc; ta phải kiên-tâm và chờ đợi sự thay đổi vận-mệnh do mãnh-lực của Đấng Thiêng Liêng Vô Thượng. Đó cũng là một sự hy-sinh để chúng ta có thể nhận được ân sủng và hạnh-phúc. Chúng ta nên tin rằng khi trời mưa để nhà sạch rồi thì trời lại tạnh nắng và trong sáng. Vì vậy tình trạng của ta sẽ không phải là không được luôn luôn sẵn-sóc che-chở mà chắc chắn thế nào cũng sẽ được thay đổi, thanh-lọc một cách tốt đẹp.

Trên đây, tôi chỉ xin trình bày cùng các bạn những kinh-nghiệm và thời kỳ thanh lọc của chính bản-thân.

Để kết-thúc, tôi phải nói rằng: không bao giờ tôi rời bỏ Subud và nguyện đem đời còn lại của mình mà phụng-sự SUBUD.

đố số kỳ trước: vị bác sĩ đang khám bệnh trong hình tên gì? Hình hơi nhỏ, không rõ lắm, nhưng đủ để biết tên người này.

giải đáp: ông bác sĩ đang làm bộ chẩn bệnh để ... chụp hình là H. Ng.v.M, không tốt nghiệp trường Y khoa nào cả mượn ông nghe của bác sĩ Aamirudin. Nguyễn Như Tuyên.

Chỉ có một độc giả đoán đúng: Haryanto Trương Trọng Bình.

đố lần này: nhân vật quan trọng trong lịch sử Subud đứng kế bên Bapak trong hình là ai?

Email giải đáp gửi về cho Góc Nhỏ. Ai trả lời đúng sẽ được gửi tặng đặc san Ghi số 4 sớm nhất năm coi vào dịp Tết năm tới trước mọi người.